

Nikolaittenes Lære

av

Pastor William Marrion Branham

Nikolaittenes Lære

Åpenbaringen 2,15: “Slik har også du noen som holder fast ved nikolaittenes lære, som Jeg hater.”

Dere husker at jeg i Efesus’ tidsalder bragte frem at ordet *Nikolaitt* kommer fra to greske ord: *Nikao*, som betyr å beseire, og *Lao*, som betyr *lekfolket*. *Nikolaitt* betyr “å beseire lekfolket.” Hvorfor er nå dette slik en forferdelig ting? Det er forferdelig fordi Gud aldri har plassert Sin menighet i hendene på et innvalgt lederskap som beveger seg med politisk tankegang. Han har plassert Sin menighet i Gud-innsatte, Åndsfulgte menns omsorg som lever etter Ordet, som leder folket ved å mate dem med Ordet. Han har ikke skilt folket inn i klasser slik at massene blir ledet av et hellig presteskap. Det er sant at lederskapet må være hellig, men det må også hele forsamlingen være. Videre er det intet sted i Ordet hvor prester eller forkynnere eller sådanne gjør mellommannstjeneste mellom Gud og folket, heller ikke er det noe sted hvor de er adskilt i deres tilbedelse av Herren. Gud vil at alle skal elske og tjene Ham sammen. Nikolaisme tilintetgjør disse bud og adskiller i stedet forkynnerne fra folket og gjør lederne til overherrer i stedet for tjenere. Nå, denne læren begynte faktisk som en gjerning i den første tidsalder. Det ser ut som at problemet lå i to ord: “eldste” (prester) og “tilsynsmenn” (biskoper). Selv om Skriften viser at det er flere eldste i hver menighet, begynte noen (blant dem Ignatius) å lære at hensikten med en tilsynsmann var at han skulle ha herredømme eller autoritet og kontroll over de eldste. Nå, sannhetens kjerne er at ordet “eldste” sier noe om hvem personen er, mens ordet “tilsynsmann” definerer den samme mannens tjeneste. Den eldste er mannen. Tilsynsmann er mannens tjeneste. “Eldste” har

alltid og vil alltid ganske enkelt henvise til en manns kronologiske alder i Herren. Han er en eldste, ikke fordi han er valgt eller ordinert osv., men fordi han er ELDRE. Han er mer moden, trent, ikke en nybegynner, pålitelig på grunn av erfaring og det langvarige beviset på hans kristne opplevelse. Men nei, tilsynsmennene holdt seg ikke til Paulus' brever, men i stedet gikk de til Paulus' beretning om den gangen da han kalte de eldste fra Efesus til Miletos, i Apostlenes gjerninger 20. I vers 17, står det skrevet, ble "eldste" kalt og så i vers 28 blir de kalt tilsynsmenn (biskoper). Og disse tilsynsmennene, (uten tvil med politisk tankegang og ivrige etter makt) insisterte på at Paulus hadde bragt tolkningen at "tilsynsmenn" var mer enn den lokale eldste som kun hadde en offisiell rolle i sin egen menighet. For dem var en tilsynsmann nå en med utvidet autoritet over mange lokale ledere. Et slikt konsept var verken Skriftsmessig eller historisk, likevel lente til og med en mann av Polykarps kaliber seg til en slik organisering. Det som altså begynte som en gjerning i den første tidsalderen ble gjort til en nedskrevet lære og slik er det også i dag. Tilsynsmenn forlanger fremdeles makten til å kontrollere menn og gjøre med dem som de ønsker, plasserer dem hvor de så vil i tjenesten. Dette forneker den Hellige Ånds lederskap, Som sa: "Ta ut for Meg Barnabas og Paulus til den gjerningen som Jeg har kalt dem til." Dette er anti-Ordet og anti-Krist. Matteus 20,25-28: "Men Jesus kalte dem til Seg og sa: 'Dere vet at herskerne over folkeslagene har fullt herredømme over dem, og de som er store, utøver makt over dem. *Men slik skal det ikke være blant dere.* For den som vil være stor blant dere, han skal være deres tjener. Og den som vil være den første blant dere, han skal være deres slave — slik som Menneskesønnen ikke kom for å la Seg tjene, men for

Selv å tjene, og for å gi Sitt liv som løsepenge for mange.” Matteus 23,8-9: “Men dere skal ikke la dere kalle rabbi. For Én er deres Lærer, Kristus, og dere er alle brødre. Kall ikke noen på jorden deres far. For Én er deres Far, Han som er i himmelen.”

For å gjøre dette enda mer klart, la meg forklare nikolaisme på denne måten. Dere husker at det i Åpenbaringen 13,3 står: “Og jeg så et av hodene hans, som om det var blitt dødelig såret, og hans dødelige sår ble legt. Og hele verden undret seg og fulgte etter dyret.” Nå, vi vet at det sårede hodet var det hedenske Romerske Riket, denne store politiske verdensmakten. Dette hodet oppstod igjen som det “Romersk Katolske åndelige riket.” Følg nøye med på dette nå. Hva gjorde det politiske hedenske Rom som var grunnlaget for hennes suksess? Hun “splittet og hersket.” Det var Rom’s sed – splitt og hersk. Hennes jerntenner rev og fortærte. Dem hun rev og fortærte kunne ikke reise seg igjen slik som da hun ødela Karthago og sagde henne til salt. Den samme jernseden forble i henne da hun reiste seg som den falske menighet, og hennes fremgangsmåte har forblitt den samme – splitt og hersk. Det er nikolaisme og Gud hater det.

Nå, det er et velkjent historisk faktum at da denne villfarelsen snek seg inn i menigheten, begynte menn å kappes om tilsynsmannstjenesten med det resultat at denne stillingen ble gitt til de menn som var høyere utdannet og materielt fremgangsrike og politisk sinnede. Menneskekunnskap og program begynte å ta over den Guddommelige visdommens plass og den Hellige Ånd kontrollerte ikke lenger. Dette var virkelig et tragisk onde, for tilsynsmennene begynte å hevde at det ikke lenger trengtes en gjennomsiktig, kristen karakter for å forkynne

Ordet eller å forvalte ritualene i menigheten fordi det var elementene og seremonien som talte. Dette tillot onde menn (forførere) å splitte flokken.

Med den menneskelagde læren om opphøyelse av tilsynsmenn til en posisjon Skriften ikke innvilget dem, var det neste steget å dele ut graderte titler som var oppbyggelsen til et religiøst hierarki; for snart var det erkebiskoper over biskopene og kardinaler over erkebiskopene og på Boniface den tredjes tid var det en pave over alle, en *Pontiff*.

Tatt i betraktning nikolaismens lære og sammensmeltningen av kristendom med babylonisme måtte sluttresultatene være det som Esekiel så i kapittel 8,10: “Så gikk jeg inn og så, og se, alle slags kryp, avskyelige dyr og alle avgudene til Israels hus var inngravert overalt rundt på veggene.” Åpenbaringen 18,2: “Og han ropte kraftig med høy røst og sa: ‘Falt, falt er den store Babylon, og hun er blitt et bosted for demoner, et fengsel for hver uren ånd og et bur for hver uren og forhatt fugl! For alle folkeslagene har drukket av hennes horelivs vredes-vin.’”

Nå, denne nikolaittiske læren, dette lederskapet som hadde blitt etablert i menigheten slo ikke alt for godt an hos mange av folket, for de kunne lese et og annet brev eller kommentar om Ordet skrevet av en eller annen gudfryktig person. Så hva gjorde menigheten? Den bannlyste de rettferdige lærerne og brente bokrullene. De sa: “Det kreves en spesiell utdanning for å lese og forstå Ordet. Til og med Peter sa at mange ting Paulus skrev var vanskelig å forstå.” Siden de hadde tatt Ordet bort fra folket kom det snart til at folket bare lyttet til det presten hadde å si, og gjorde det han ba dem om. De kalte det Gud og Hans hellige Ord. De tok over folkets sinn og liv og gjorde dem til tjenerne for et diktatorisk presteskap.

Nå, om du vil ha bevis for at den Katolske Kirke krever menns liv og sinn, bare hør på kunngjøringen fra Theodosius X. *Theodosius første dekret*.

Dette dekretet ble utstedt like etter at han ble døpt av Roms Første Kirke. “Vi tre keisere vil at våre undersåtter standhaftig skal stå fast ved den religion som ble forkynt av Sankt Peter til Romerne, som har blitt trofast bevart ved tradisjon og som nå bekjennes av pontiffen, Damasus av Roma, og Peter, biskop av Alexandria, en mann av apostolisk hellighet i følge apostlenes institusjon, og Evangeliets lære; la oss tro på en Guddom av Faderen, Sønnen og den Hellige Ånd, med lik majestet i den Hellige Treenighet. *Vi befaler at de som tilhører denne tro skal kalles katolske kristne; vi brennemerker alle de tåpelige etterfølgerne av andre religioner med det skammelige tilnavnet kjettere, og forbyr deres forsamlinger å påberope seg navnet menigheter*. Ved siden av den guddommelige rettferdighets fordømmelse må de forvente den tunge straffen som vår autoritet, veiledet av himmelsk visdom måtte finne passende å påføre. . .”

De femten strafferettslige lovene som denne keiseren utstedet i like mange år frarøvet de evangeliske alle rettigheter til å utøve sin religion, utestengte dem fra alle offentlige stillinger, og truet dem med bøter, beslagleggelser, landsforvisninger og endog i noen tilfeller, med døden.

Vet du hva? Vi er på vei like dit i dag.

Den Romersk Katolske Kirken kaller seg Moderkirken. Hun kaller seg den første eller den opprinnelige menigheten. Det er absolutt korrekt. Hun var den opprinnelige Første Romerske Kirke som falt i fra og gikk inn i synd. Hun var den første som organiserte seg.

I henne ble nikolaittenes gjerninger og deretter læren funnet. Ingen vil benekte at hun er en mor. Hun er en mor og har produsert døtre. Nå, en datter kommer ut av en kvinne. En kvinne kledd i skarlagen sitter på Romas syv fjell. Hun er en hore og har født døtre. Disse døtrene er de protestantiske menighetene som kom ut av henne og så gikk rett tilbake inn i organisasjon og nikolaisme. Denne moren av dattermenighetene blir kalt en hore. Det er en kvinne som ikke var tro mot sine ekteskapsløfter. Hun var gift med Gud og gikk så av sted og drev hor med djevelen, og i sitt horeliv har hun bragt frem døtre som er akkurat som henne. Denne mor og datter kombinasjonen er anti-Ord, anti-Ånd og derfor anti-Krist. Ja, ANTIKRIST.

Nå, før jeg kommer for langt av gårde vil jeg nevne at disse tidlige tilsynsmennene trodde at de var over Ordet. De fortalte folk at de kunne tilgi deres synder ved at disse syndene ble bekjent. Det var aldri sannheten. De begynte å døpe spedbarn i det andre århundret. De praktiserte faktisk dåp til gjenfødelse. Ikke å undres over at folk er forvirret i dag. Hvis de var så forvirret da, så nærme Pinsefestens dag, er de nå i en helt desperat tilstand, omtrent to tusen år fra den originale sannhet.

Å, Guds Menighet, det er bare ett håp. Kom tilbake til Ordet og stå ved det.

BILEAMS LÆRE

Åpenbaringen 2,14: "Men Jeg har noen få ting imot deg, for du har noen der som holder fast på Bileams lære, han som lærte Balak å legge en snublestein for Israels barn, å spise kjøtt som var ofret til avguder, og til å leve i hor."

Nå, du kan ikke ha et nikoalittisk oppsett i menigheten uten at denne andre læren også kommer inn. Du skjønner,

hvis du tar bort Guds Ord og Åndens bevegelse som en måte å tilbe på (“de som tilber Meg må tilbe Meg i Ånd og i sannhet”) da må du gi folket en annen form for tilbedelse som en erstatning, og erstatningen staves Bileamisme.

Hvis vi skal forstå hva Bileams lære er i den Nytestamentlige menigheten bør vi gå tilbake og se hva det var i den Gammeltestamentlige menigheten og anvende det på den tredje tidsalderen og så bringe det opp i nåtid.

Beretningen finnes i 4. Mosebok kapittel 22 til og med 25. Nå, vi vet at Israel var Guds utvalgte folk. De var pinsevennene for deres tid. De hadde tatt tilflukt under blodet, de hadde alle blitt døpt i Rødehavet og de kom opp ut av vannet, syngende i Ånden og dansende under den Hellige Ånds energi, mens Miriam, profetinnen, spilte på sin tamburin. Vel, etter en bestemt tid med reise, kom disse Israels barn til Moab. Dere husker hvem Moab var. Han var Lots sønn ved en av hans egne døtre, og Lot var i sin tur Abrahams nevø, så Israel og Moab var i slekt. Jeg vil at du skal forstå det. Moabittene kjente til sannheten, uansett om de levde opp til den eller ikke.

Så Israel kom opp til Moabs grense og sendte budbærere til kongen og sa: “Vi er brødre. La oss dra gjennom landet deres. Dersom vårt folk eller våre dyr eter eller drikker noe, vil vi gladelig betale for det.” Men kong Balak ble veldig opprømt. Dette overhodet for den nikolaittiske gjengen hadde ikke tenkt til å la menigheten dra gjennom med sine tegn og under og diverse manifestasjoner av den Hellige Ånd, med deres ansikter skinnende med Guds herlighet. Det var for risikabelt, siden han kunne miste noen i sin forsamling. Så Balak nektet å la Israel dra gjennom. Faktisk var hans frykt for dem så stor, at han dro til en betalt profet kalt Bileam og ba ham om å gå i mellom

ham og Gud og be den Allmechtige om å forbanne Israel og gjøre dem kraftløse. Og Bileam, som var ivrig etter å ta del i politiske saker og bli en stor mann, var bare altfor glad for å gjøre det. Men da han forstod at han måtte tilnærme seg og motta en audiens fra Gud for å forbanne folket, siden han ikke kunne gjøre det på egen hånd, gikk han og spurte Gud om han kunne få Hans tillatelse til å dra. Er ikke det akkurat som nikolaittene vi har med oss i dag? De forbanner enhver som ikke vil gå deres vei.

Da Bileam ba Gud om tillatelse til å dra, nektet Gud ham det. Åh, det stakk! Men Balak insisterte og lovet ham enda større belønninger og ære. Så Bileam gikk tilbake til Gud. Nå, ett svar fra Gud burde ha vært nok. Men ikke for viljesterke Bileam. Da Gud så hans forvrengte tilstand ba Han ham om å stå opp og dra. Raskt salte han eselet og avsted dro han. Han skulle ha innsett at dette ganske enkelt var Guds tillatte vilje og han ville ikke være i stand til å forbanne dem om han dro tjue ganger og prøvde tjue ganger. Hvor like Bileam er ikke folk i dag! De tror på tre Guder, lar seg døpe i tre titler i stedet for NAVNET, og likevel vil Gud sende Ånden på dem som Han gjorde på Bileam, og de vil fortsette å tro at de er helt rett, og her er de faktisk fullkomne bileamitter. Se, Bileams lære. Drar avgårde likevel. Gjør det på din måte. De sier: "Vel, Gud har velsignet oss. Det må være i orden." Jeg vet at Han har velsignet dere. Jeg benekter ikke det. Men det er den samme organisatoriske ruten som Bileam tok. Det er trass mot Guds Ord. Det er falsk lære.

Så Bileam dro i full fart nedover veien helt til en Guds engel stod i hans vei. Men den profeten (biskop, kardinal, styreformann, president og overtilsynsman) var så forblindet for Åndelige ting ved tanken på ære og herlighet

og penger at han ikke kunne se engelen stå med sverdet trukket. Der stod han for å hindre den gale profeten. Det lille eselet så ham og rygget fram og tilbake til det til slutt klemte Bileams fot mot en steinmur. Eselet stanset og ville ikke gå videre. Det kunne ikke. Så Bileam hoppet av og begynte å slå det. Da begynte eselet å snakke til Bileam. Gud lot det eselet tale i et tungemål. Det eselet var ingen krysning; det var original sed. Det sa til den forblindede profeten: "Er ikke jeg ditt esel, og har ikke jeg båret deg trofast?" Bileam svarte: "Ja, ja, du er mitt esel og du har båret meg trofast hittil; og om jeg ikke kan få deg til å gå så vil jeg drepe deg. . . Åh! Hva er dette, snakker jeg med et esel? Det var rart, jeg synes jeg hørte eselet snakke og jeg svarte det tilbake."

Gud har alltid talt i et tungemål. Han talte på Baltasars fest og så på Pinsefestens dag. Han gjør det igjen i dag. Det er en advarsel på snart kommende dom.

Så ble engelen gjort synlig for Bileam. Han fortalte Bileam at om det ikke hadde vært for eselet så hadde han allerede vært død for å ha fristet Gud. Men da Bileam lovet å dra tilbake, ble han sendt avsted med formaningen om å kun si det Gud hav ham.

Så Bileam dro ned og satte opp syv altere for de rene offerdyrene. Han drepte en vær som var et bilde på Messias' komme. Han visste hva han skulle gjøre for å tilnærme seg Gud. Han hadde mekanikken helt rett; men ikke dynamikken: akkurat som nå. Kan dere ikke se det, nikolaitter? Der var Israel der nede i dalen, ofret det samme offeret, gjorde de samme tingene, men bare en hadde tegnene som fulgte. Bare en hadde Gud i sin midte. Formaliteter vil ikke få deg noe sted. Det kan ikke ta

plassen til Åndens manifestasjon. Det er hva som skjedde i Nikea. De vedtok Bileams lære, ikke Guds lære. Og de snublet; ja, de falt. De ble til døde menn.

Etter at offeret var gjort, var Bileam klar til å profetere. Men Gud bandt hans tunge og han kunne ikke forbanne dem. Han velsignet dem.

Balak var veldig sint, men det var ingen ting Bileam kunne gjøre med profetien. Den hadde blitt talt ved den Hellige Ånd. Så Balak ba Bileam om å dra ned nedenfor, inn i dalen, og se utover deres bakre rekker for å se om det ikke var mulig på noe vis at han kunne forbanne dem. Taktikken Balak brukte er den samme taktikken de bruker i dag. De store denominasjonene ser ned på de små gruppene, og hva som helst de finner i blant dem som de kan lage skandale ut av det bringer de ut og roper det ut. Hvis de moderne lever i synd, sier ingen noe om det; men la en av de utvalgte komme i problemer og enhver avis slår det opp landet rundt. Ja, Israel hadde sine bakre (kjødelige) rekker. De hadde sine sider som ikke var prisverdige; men til tross for deres tilkortkommenheter, ved Guds plan som virker gjennom utvelgelse, ved nåde og ikke ved gjerninger, HADDE DE SKYEN OM DAGEN OG ILDSTØTTEN OM NATTEN, DE HADDE DEN SLÅTTE KLIPPEN, MESSINGSLANGEN OG TEGN OG UNDER. De var stadfestet — ikke i seg selv, men i Gud.

Gud hadde ikke noe respekt for de nikolaittene med sine PHD'er, LLD'er og DD'er og alle deres fine organisasjoner og det beste som menn kan skryte av; men Han hadde respekt for Israel for de hadde Ordet stadfestet iblant dem. Riktignok så ikke Israel altfor opppyntet ut, da de nettopp hadde kommet ut av Egypt i hastig flukt, men hun var et velsignet folk likevel. Alt hun noen gang hadde kjent

til i over tre hundre år var å gjete flokker, dyrke åkrer og å slave i vei i frykt for døden under egypterne. Men hun var fri nå. Hun var et velsignet folk gjennom Guds suverenitet. Javisst så Moab ned på henne. Alle de andre nasjonene gjorde det også. Organisasjoner ser alltid ned på de uorganiserte, og vil med besluttsomhet enten bringe dem inn i organisasjonen eller ødelegge dem når de ikke vil komme.

Noen vil kanskje spørre meg nå, “Broder Branham, hva får deg til å tro at Moab var organisert mens Israel ikke var det? Hvor får du den ideen fra?” Jeg får den rett her fra Bibelen. Alt er skrevet i bildeform her. Alt som er skrevet i det Gamle Testamentet i fortellingsform er skrevet som en formaning til oss slik at vi kan lære av det. Her er det rett her i 4. Mosebok 23,9: “For fra toppen av klippene ser jeg ham, og fra høydene skuer jeg ham; se, folket som bor FOR SEG SELV, som IKKE BLIR REGNET BLANT NASJONENE.” Der er det. Gud som ser ned fra toppen av klippene, ikke i en eller annen dal og ser etter deres dårlige sider og fordømmer dem. Gud ser dem på den måten Han ønsket å se dem – fra kjærlighetens og nådens høyde. De bodde ALENE og de var ikke organisert. De hadde ikke noen konge. De hadde en profet, og profeten hadde Gud i seg ved Ånden; og Ordet kom til profeten og Ordet gikk til folket. De tilhørte ikke FN. De tilhørte ikke Kirkenes Verdensråd, Baptistene, Presbyterianerne, Assembly of God eller noen annen gruppe. De trengte ikke å tilhøre. De var forenet med Gud. De trengte ikke rådgivning fra noe råd – de hadde “Så sier Herren” i sin midte. Halleluja!

Til tross for det faktum at Bileam visste den ordentlige måten å tilnærme seg Gud på og kunne bringe frem en åpenbaring fra Herren ved en spesiell tildelt kraft, var han

fremdeles, for alt det, en biskop i den falske gruppen. For hva gjorde han nå for å vinne Balaks gunst? Han formulerte en plan hvor Gud ville bli tvunget til å påføre Israel død. Akkurat som Satan visste at han kunne forføre Eva (få henne til å falle i kjødelig synd) og på den måten få Gud til å felle Sin uttalte dødsdom mot synd, slik visste Bileam at om han kunne få Israel til å synde, da måtte Gud påføre dem død. Så han planla en måte å få dem til å komme over og delta i synd. Han sendte ut invitasjoner til å komme til Ba'al-Peors fest (kom hit og tilbe med oss). Nå, Israel hadde uten tvil sett egypternes fester så de følte ikke at det var altfor feil å dra og bare se på og kanskje spise med folket. (Hva er galt med fellesskap da? Vi skulle jo elske dem, skulle vi ikke, eller hvordan kan vi vinne dem?) Å være vennlig har aldri skadet noen – trodde de. Men da disse sexy moabittiske kvinnene begynte å danse og kle av seg mens de svingte seg rundt og gjorde sin rock-and-roll og twist, steg lysten opp i israelittene og de ble dratt inn i ekteskapsbrudd, og Gud slo ihjel førti-to tusen av dem i vrede.

Og det er hva Konstantin og hans etterfølgere gjorde i Nikea og etter Nikea. De inviterte Guds folk til stevnet. Og da menigheten satte seg ned for å spise, og stod opp for å leke (deltok i kirkeritualer, seremonier, og hedenske fester navngitt etter kristne skikker), var hun fanget; hun hadde drevet hor. Og Gud gikk ut.

Når en mann vender seg fra Guds Ord og melder seg inn i en menighet i stedet for å motta den Hellige Ånd, da dør den mannen. Død! Det er hva han er. Ikke meld deg inn i en menighet. Ikke gå inn i organisasjoner og bli inntatt av trosbekjennelser og tradisjoner eller noe som tar Ordets og Åndens plass, eller så er du død. Alt er over. Du er død. Evig adskilt fra Gud!

Det er hva som har skjedd i enhver tidsalder siden. Gud utfrir folket. De kommer ut ved blodet, helliggjort ved Ordet, går gjennom vandåpen og blir fylt med Ånden; men etter en stund kjølner den første kjærligheten av og noen får ideen om at de burde organisere seg for å bevare seg selv og gjøre seg et navn, og de organiserer seg rett tilbake i den andre generasjon og noen ganger til og med før det. De har ikke lenger Guds Ånd, bare en form for tilbedelse. De er døde. De har krysset seg selv med trosbekjennelser og seremonier og det er ikke noe liv i dem.

Så Bileam fikk Israel til å drive hor. Vet du at fysisk hor er den selvsamme ånd som ligger i organisert religion? Jeg sa at horeriets ånd er organisasjonens ånd. Og alle som driver hor vil ha sin plass i ildsjøen. Det er hva Gud tenker om organisering. Ja min herre, horen og hennes døtre vil være i ildsjøen.

Denominasjoner er ikke av Gud. De har aldri vært og vil aldri bli. Det er en feil ånd som skiller Guds folk inn i hierarkier og lekfolk; og det er derfor en feil ånd som skiller folk fra folk. Det er hva organisering og denominasjoner gjør. Ved å organisere seg adskiller de seg fra Guds Ord, og fører seg selv inn i åndelig utroskap.

Legg nå merke til at Konstantin ga folket spesielle fester. Det var de gamle hedenske festene med nye navn tatt fra menigheten, eller i noen tilfeller ble kristne skikker tatt og misbrukt med hedenske seremonier. Han tok tilbedelsen av solguden og forandret det til Guds Sønn. I stedet for å feire den 21. desember, som er da de pleide å feire solgudens fest, la de den til 25. desember og kalte det Guds Sønns fødselsdag. Men vi vet at Han ble født i april når liv kommer fram, ikke i desember. Og de tok Astartes

fest og kalte den Påskefeiringen da kristne skulle feire Herrens død og oppstandelse. Egentlig var det en hedensk fest for Astarte.

De satte altere i menigheten. De tok inn statuer. De ga folket det de kalte apostlenes trosbekjennelse, selv om du ikke kan finne den i Bibelen. De lærte folket tilbedelse av forfedre og gjorde med det den Romersk Katolske Kirke til den største spiritistiske kirke i verden. Enhver uren fugl var i det buret. Og du har protestantene med sine organisasjoner som gjør den samme tingen.

De spiste ting som var ofret til avguder. Nå, jeg sier ikke at dette virkelig betyr at de bokstavelig talt spiste kjøtt ofret til avguder. For selv om rådet i Jerusalem hadde talt imot slikt, gjorde ikke Paulus mye ut av det ettersom han sa at avgudene var ingenting. Det var bare et samvittighetsspørsmål unntatt hvor det var til anstøt for en svakere broder og da var det ikke tillatt. Videre har denne Åpenbaringen med hedningene å gjøre og ikke jødene siden dette er hedningemenigheter. Jeg ser dette i samme lys som jeg ser Herrens ord, "Hvis dere ikke spiser Mitt kjøtt og drikker Mitt blod har dere ikke liv i dere. Mennesket skal ikke leve av brød alene men av hvert ord som går ut av Guds munn." Du kan se at det å spise faktisk er å delta i en åndelig betydning. Så da disse menneskene bøyde seg for statuer, tente lys, brukte hedenske helligdager, bekjente sine synder til menn (hvor alle av dem tilhørte djevelens religion), var de delaktige med djevelen og ikke av Herren. De var i avgudsdyrkelse enten de innrømte det eller ikke. De kan snakke så mye de vil om at alterne og røkelsen bare er for å minne dem om Herrens bønner eller hva enn de mener det betyr; og de kan si at når de ber foran statuen så er det bare for vektleggelsens skyld; og at når de bekjenner

til presten, er det egentlig til Gud de gjør det i sine hjerter, og når de sier at presten tilgir dem, er det bare at han gjør det i Herrens Navn; de kan si hva de vil men de deltar i den velkjente babylonske, sataniske religionen og har forenet seg med avguder og begått åndelig hor, som betyr død. De er døde.

Så kirken og staten var gift. Kirken forente seg med avguder. Med statens makt bak seg følte de at nå, “hadde Kongeriket kommet og Guds vilje hadde blitt tvunget frem på jorden.” Ikke å undres over at den Romersk Katolske Kirke ikke ser etter Herren Jesu gjenkomst. De er ikke millennialister. De har sitt tusenårsrike rett her. Paven regjerer akkurat nå og Gud regjerer i ham. Så når Han kommer, i følge dem, må det være når den nye himmel og jord er beredt. Men de tar feil. Paven er den falske kirkens overhode, og det kommer til å være et tusenårsrike, men mens det pågår vil han ikke være i det. Han vil være et annet sted.

ADVARSELEN

Åpenbaringen 2,16: “Omvend deg, ellers vil Jeg komme brått over deg, og Jeg vil kjempe mot dem med sverdet fra Min munn.”

Hva annet kan Han si? Kan Gud overse synden til dem som har båret Hans navn forgjeves? Det er bare en måte å motta nåde på i syndens time, OMVEND DEG. Bekjenn at du er feil. Kom til Gud for tilgivelse og for Guds Ånd. Dette er en befaling fra Gud. Å ikke adlyde er død, for Han sier: “Jeg vil gå til krig mot deg med sverdet i Min munn.” Dyret gikk til krig mot de hellige, men Gud vil gå til krig mot dyret. De som kjempet mot Ordet vil en dag finne at Ordet kjemper mot dem. Det er en alvorlig ting

å ta fra, eller legge til Guds Ord. For de som forandret det, og gjorde med det som det passet dem, hva annet vil deres endelikt være enn død og ødeleggelse? Men fremdeles roper Guds barmhjertighet ut: "Omvend deg." Åh, hvor vidunderlige er omvendelsens tanker. Intet i mine hender jeg bringer, jeg bare klamrer meg til Ditt kors. Jeg bringer min sorg. Jeg omvender meg fra at jeg er det jeg er, og hva jeg har gjort. Nå er det blodet, ikke noe annet enn Jesu blod. Hva blir det til? Omvendelse, eller dødens sverd? Det er opp til deg.

(Fra En Fremstilling Av De Syv Menighetstider)

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 Espoo, Finland

NORWEGIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org